

LA VIDA EN UN EXAMEN

LA DURÍSSIMA SELECTIVITAT XINESA

SEPARA LES FEINES DIGNES DE LES GAIREBÉ ESCLAVES

ADRIÁN FONCILLAS
PEKÍN

A la taula de Liu, 24 anys, hi ha una safata amb desenes de femelles, cargols i gomes. Els seus dits es mouen ràpids per muntar centenars de fusibles en jornades de 10 hores. Els dies de descans anuals no superen la dotzena.

Comparteix una habitació petita amb diverses col·legues. Guanya al mes 1.000 iuans (10 iuans equivalen a un euro). Si es compleixen les previsions, coneixerà el seu marit a la fàbrica i no sortirà del polígon industrial de Wengzhou, a la província de Zhejiang. Les seves expectatives d'ascens tendeixen a zero. Ding Yi, 25 anys, també té una jornada laboral eterna (a la Xina no n'hi ha de cap més classe). Però els seus 4.000 iuans li arriben per anar a la moda i freqüentar els bars occidentals de Pequín. Yi va estudiar Turisme; Liu va suspendre el Gao Cao, la selectivitat xinesa. Allò de jugar-se tota una vida en tres dies no és cap frase feta a la Xina.

Feines físiques

A la planta de producció de l'empresa de Liu, tercera mundial en manufactures de baix i alt voltatge, coincideixen gairebé tots els nivells educatius. Des dels que no van trepitjar l'escola i envien el sou a la seva família al camp fins als que es van quedar a l'últim esglaó. Només hi falten els universitaris: són a la planta superior, amb ordinadors de pantalla extraplana, aire condicionat i sofàs. La universitat separa les feines físiques de les intel·lectuals, els sous misers dels dignes. La diferència és més accentuada que a Espanya, on els lampistes, mecànics o paletes molt sovint cobren més que els universitaris. Aquí, els obrers o cambrers no superen els 800 iuans. Per això la selectivitat xinesa, que es va celebrar la setmana passada, és el tot o res per a milers de joves.

La Xina, amb 1.300 milions d'habitants, ofereix 2,6 milions de places universitàries públiques. Aquest any hi opten 9,5 milions de joves. La pressió és màxima: un de cada tres estudiants menors de 17 anys pateix depressió o paranoia. Alguns experts

Una jove va a l'examen, a Pequín, la setmana passada.

Molts joves pateixen trastorns perquè saben que està en joc el futur de la família

eleven el percentatge al 50%. Els pares solen empitjorar les coses: la política de fill únic els fa dipositar totes les esperances en l'èxit de l'hereu. Molts deixen la feina per ajudar els fills, lloguen habitacions en hotels pròxims al centre de les proves o demanen que es pari el trànsit per no trencar la seva concentració.

Per a alguns la pressió és inaguantable. Les notícies luctuoses són habituals. A Wu Wenwen, de 16 anys, li van prohibir entrar en un examen amb els cabells deslligats. Quan va tornar amb la cinta reglamentària li van dir que ja era tard. Es va suïcidar. L'any passat, un jove de 18 anys va matar a pedrades la seva mare. «No parava de parlar del Gao Cao», es va justificar. La mare havia deixat la feina confiant en les proves.

Tot i que és cara, la puixant classe

mitjana envia els fills a la Universitat. Les públiques són les més prestigioses i els seus diplomes asseguren una bona feina. Els estudiants de classe alta que no entren són enviats a l'estranger o a universitats privades, més cares i amb menys llustre.

Ho proven els 10.000 estudiants que aquesta setmana, i durant tres dies, han devastat el campus de la prestigiosa Universitat de Zhengzhou. Pequín va haver d'enviar un miler d'antivalots per controlar la revolta estudiantil més gran des de la que va acabar en la matança de Tiananmén el 1989. Els joves són del veí centre privat de Shengda, vinculat a la Universitat. Van pagar 500 dòlars anuals (a la Xina rural la majoria de famílies viuen amb menys de dos dòlars diaris) amb la promesa que el diploma inclouria la firma de la universitat. Però només hi havia la del seu centre.

Els estudiants es van trobar un diploma pel qual havien pagat cinc vegades més que els seus companys de la universitat i que tenia un valor cinc vegades menor. En els fòrums s'al·ludia a la mercantilització de l'ensenyament: el títol és l'únic salconduït cap a una vida millor. A vegades, per aconseguir-lo influeix

més el que paguen que no pas aprenen. «S'han guanyat els mes amb diners, no amb els estudis. És la realitat de la n societat», o «això és la corrupció l'educació», es diu a interne província de Dalian, un cas aquest va acabar amb protestes 3.000 estudiants.

Les aules de Corea del Noi Japó van precedir les de la Xi aquesta ferotge competència. ves xinesos van créixer fins al sota els ideals d'austeritat i sac esperant que el Partit Comuni assignés una feina. Ara han d'ar pel seu futur, amb preocupacions similars a les dels occidentals. Disfruten de més llibertat i cotats, però són més fràgils que seus pares, diuen els experts han hagut de passar per tres van passar, els seus cos s'han endurit», opina el pare d tudiant que es va suïcidar p portar els cabells lligats.

El resultat és que a les unitats xineses no hi caben mandos intel·lectuals i esforçada, plena capacitada per conduir el tre miracle econòmic xinès. Els alimentaran la caldera. ■